

debat om Lollands problemer. Ved den lejlighed lovede regeringen, at den ville gøre alt, hvad den overhovedet kunne for at fremskynde erhvervsudviklingen i området, og at den ville tage en række initiativer, og i dag står skatteministeren på denne talerstol og siger præcis det samme: Man vil følge udviklingen og tage nogle initiativer. Men det kan vi altså ikke nøjes med.

Vi kan ikke nøjes med en regering, der bare ved festlige lejligheder siger, at man vil tage nogle initiativer. Det vil hverken Rødby, som mister 700 arbejdspladser, eller andre kommuner, som lider store tab, kunne klare sig med, og derfor er vi nødsaget til at få lidt mere kød og blod på det, som skatteministeren sagde her for et øjeblik siden: Hvad er det for initiativer, hvornår kommer de, og hvilke konsekvenser vil de få?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu må hr. Svend Erik Hovmand have mig undskyldt. Jeg ved ikke hvad forretningsordenen giver mulighed for, men hvis hr. Svend Erik Hovmand havde været her under debatten, ville hr. Svend Erik Hovmand have oplevet, at den diskussion, han forsøger at rejse her, har vi allerede haft, bl.a. på baggrund af en henvendelse og en forespørgsel fra hr. Svend Erik Hovmands egen partifælle, hr. Flemming Oppfeldt.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er en kommentar til flere talere, der har stillet spørgsmål om, hvordan regeringen vil forholde sig til den konsekvens for beskæftigelsen, som forventes, i forbindelse med afviklingen af det afgiftsfri salg.

Jeg kan kun sige, at regeringen ikke kan love at eliminere alle de beskæftigelsesproblemer, som efter sigende vil komme som følge af afviklingen af det afgiftsfri salg. Det kan regeringen ikke love, men jeg kan love, at regeringen er opmærksom på problemerne, og jeg kan også godt love, at jeg vil tage kontakt med kommissær Monti med henblik på at anvise ham nogle ideer til, hvordan det kan gøres. Men jeg kan ikke, og jeg vil ikke på regeringens vegne love alle de personer, som en dag vil blive berørt af det her, at de kan blive holdt skadesløse. Det vil være at stikke folk blå i øjnene, det mener jeg simpelt hen er urealistisk, og jeg

tror ikke, nogen ansvarlig regering overhovedet vil give sig i kast med den slags.

Til hr. Arne Melchior har jeg en beklagelse af, at jeg slog hr. Melchior i hartkorn med de to EU-modstanderpartier. Jeg skal sige, at jeg forstår, hr. Arne Melchior har nogle reelle ønsker om at få lavet en undersøgelse, men vi er altså ikke enige på det punkt. Regeringen har ikke den holdning, regeringen mener, at det vil være at udsætte problemløsningen yderligere og bidrage til, at de personer og virksomheder, som er berørt af det her, måske får nogle falske eller urealistiske forestillinger om, at der er håb endnu. Det er en af baggrundene for, at jeg ikke er særlig indstillet på det, fordi det vil give organisationerne og virksomhederne et falsk billede af, at der er muligheder for en udsættelse.

Jeg mener også, at der stadig er grund til at holde fast i, at det kræver 15 landes enstemmighed plus kommissærens godkendelse at lave tingene om, og ved adskillige lejligheder har kommissæren sagt, at han er imod at udskyde afviklingen af det afgiftsfri salg. På den baggrund er jeg i hvert fald ikke enig i den strategi, der går på hele tiden at bidrage til at opretholde en forestilling om, at det er politisk muligt at ændre beslutningen. Sagen ville jo stille sig noget anderledes, hvis det virkelig var sådan, at der var politiske muligheder for det. Folk kan sige, præcis hvad de vil, men jeg kan ikke som ansvarlig minister give folk forkerte opfattelser af, hvad der rent faktisk vil ske.

Vi skal også erindre os, at beslutningen har været kendt i 8 år. Det har været en kendsgerning i 8 år, at 12 lande enstemmigt har vedtaget at afvikle det afgiftsfri salg medio 1999. Det er ikke bare en almindelig, tilfældig afstemning i det danske Folketing, hvor et snævert flertal har vedtaget en eller anden lov; det er 12 lande i EU, der i enstemmighed har vedtaget et bestemt signal. At man så har siddet det fuldstændig overhørig, er måske ikke bare den danske regerings skyld, men skyldes måske også en manglende evne til at føle sig frem og se, hvad der er realistisk eller ikke realistisk i sagen.

De personer, de politikere, som stadig presser på, er selvfølgelig i deres fulde ret til at gøre det; men jeg synes, de skal overveje, om ikke deres signaler opfanges på en måske ikke særlig gunstig måde af dem, der er berørt af sagen. Der har været 8 år til at tilpasse sig, der har været et klart signal, og det er altså stadig regeringens holdning, at det må respekteres. Der